

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa P. S.A. w W.
przeciwko G. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 października 2019 r., sygn. akt VII AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.700,-
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Strona powodowa P. S.A. z siedzibą w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 października 2019 r., którym oddalono jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 marca 2017 r., oddalającego w całości powództwo przeciwko G. S.A. z siedzibą w W. o zapłatę.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Skarżący oparł skargę na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy dopuszczalne jest zastosowanie art. 5 k.c. z urzędu przez sąd orzekający, bez podniesienia przez pozwanego odpowiedniego zarzutu nadużycia prawa podmiotowego w sprawie prowadzonej pomiędzy dwoma podmiotami profesjonalnymi o zapłatę z tytułu zawartej między tymi podmiotami umowy.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - niepubl.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - niepubl.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, niepubl.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, niepubl.). Wymagania tego nie można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, niepubl.).

Zagadnienie prawne sformułowane przez stronę skarżącą nie może stać się przyczyną przyjęcia skargi do rozpoznania. Sama skarżąca wskazała szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych, z których bezpośrednio wynika możliwość zastosowania art. 5 k.c. z urzędu. Sądy dokonały przy tym wyraźnego

rozgraniczenia pomiędzy prawną i faktyczną podstawą rozstrzygnięcia, podkreślając, że do zastosowania tego przepisu z urzędu może dojść wyłącznie wówczas, gdy strona, która wywodzi z tej normy skutki prawne, wykazała w sprawie okoliczności faktyczne pozwalające na jego zastosowanie. Przekroczeniem zasady dyspozycyjności byłoby bowiem dopiero prowadzenie z urzędu przez sąd postępowania dowodowego mającego na celu wykazać takie okoliczności. Na gruncie niniejszej sprawy jednak wszystkie okoliczności faktyczne wypełniające hipotezę art. 5 k.c. zostały wykazane przez pozwaną. Z tej przyczyny przedstawione zagadnienie należy uznać za rozstrzygnięte i nie budzące dalszych wątpliwości.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania orzekł zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

ke